Anul II. Nr. 6

Ad me currendum est
in omni judicio
(De Imitatione Christi.
Lib. III. Cap. 46)

ÎNDREPTAR

Mai 1952

FOAIE PENTRU GÂND ȘI FAPTĂ CREȘTINEASCĂ

OCTAVIAN BARLEA :

INTELIGENȚĂ ȘI CARACTER

Cel mai frumos compliment ce s'ar fi putut face unui „pantalonar", între cele două războae mondiale, era să-i spui că-i om inteligent. Dacă i s' ar fi spus cuiva că e bun, complimentul nici pe departe nu era atât de măgulitor, — ba uneori putea fi considerat ca o ușoară ofensă, căci în unele cercuri bunătatea ajunsese să fie considerată lipsă de inteligență. Și într'adevăr, cine era miruit de Dumnezeu cu inteligență, avea în mânile sale „iarba fiarelor" și era destinat să ducă la bun sfârșit — în ochii compatrioților noștri — orice acțiune. Era nevoe în politica internă de succese? Se făcea apel la omul inteligent — oricât de strâmb i-ar fi fost caracterul — care să știe cum să îmbete lumea cu apă rece. Era lipsă în politica externă de un om care să facă față congreselor, misiunilor diplomatice, etc? Se recurgea tot la omul inteligent, trecut prin ușile marilor saloane, — om care să știe vorbi așa de frumos ca și când țâțânile maxilarelor i-ar fi unse cu ulei de trandafiri. Chiar și în viața de toate zilele se ajunsese să nu fie aspru judecați cei ce peste mari defecte morale puteau totuși să fâlfâe steagul unei inteligențe vii.

Dacă această falsă apreciere a valorilor nu ne-a rănit ochii în țară, aici în străinătate, în urma examenului sever al vieții și al exemplului altor popoare, desigur nu ne-a fost greu să întrezărim această eroare optică. Căci vorba unui om inteligent poate să fie căutată pentru distracție, nu însă pentru ca să servească de normă morală. „Geniul trezește întotdeauna admirație, dar caracterul asigură înainte de toate respect. Acela e mai mult un produs al creerului, acesta însă al inimii. Și în cele din urmă inima e cea care întotdeauna prescrie norme de viață. Oamenii geniali sunt în relație cu omenirea prin intelect, însă oamenii de caracter prin conștiința lor. Și în timp ce aceia sunt admirați, aceștia sunt urmați". (S. Smiles, Der Charakter).

Fără îndoială inteligența trebue apreciată căci e un dar al lui Dumnezeu, însă nu atunci când e numai văruială de mormânt. O inteligență puternică, lipsită de caracter, poate pregăti mari nenorociri, nu numai pentru cel ce o are, ci și pentru poporul din care el face parte. (Câte dezastre causate de astfel de oameni, nu înregistrează istoria! Și diavolul e inteligent!).

Când un popor se pasionează pentru inteligență, e dovadă de înclinări spre genialitate; când însă tolerează cu un surâs grave scăderi morale ori de multe ori nici nu-și dă seama de marile lui mizerii morale, e dovadă de înclinare spre decădere. Și această mizerie morală a intelectualilor noștri dintre cele două războaie mondiale (căci de ei este vorba, nu de poporul întreg, deoarece pătura țărănească a avut întotdeauna în mână și cumpăna valorilor morale, caracterizând pe deformații sufletești: „brânză bună în burduf de câine") — această mizerie morală intelectualii în mare parte n'au văzut-o. Au fost și de aceia care au dat semnalul de alarmă, plângând rătăcirea timpului; dar au fost și de aceia care auzind pe un străin spunând că suntem „bizantini" (mă refer la vizita unui savant neamț la București, în timpul ultimului războiu mondial), au spus, crezând că li s'a făcut un compliment, că desigur cuvântul trebue luat în sens bun. (Ca și cum profesorul respectiv ar fi aflat societatea românească înaltă atât de sus, ca să socoată că merită să fie eternizată în mozaicurile din bisericile lui Iustinian, alături de Sfântul Ioan Gură de Aur și de alți sfinți, și nu ca și cum ar fi voit să indice acea societate bizantină în descompunere, precum aș fi înclinat să cred că a făcut-o).

Într'adevăr, cel mai mare păcat al păturii conducătoare din România a fost lipsa de caracter. Defectul acesta sufletesc al păturii culte am văzut cu toții, acasă, ce efecte a avut în viața publică. Cred că nu greșesc când spun că țărănimea română a trecut printr'o grea criză sufletească între cele două războaie. Știu din mediul meu din Transilvania, că la crearea României Mari, populația românească nu-și punea problema onestității sufletești a omului politic, fiindcă aceasta era în afară de orice discuție. S'a convins însă cu timpul lumea că „domnii" sunt măeștri făuritori de fabule, că vin la ei în timpul alegerilor ca să le facă tot felul de promisiuni, ca pe urmă să nu le țină. Poate unii vor spune că țăranul român a făcut progrese politice, câștigându-și o educație civică. Desigur cu timpul și-a câștigat o rutină, în a asculta pe „domni" (sau „boeri" cum vor fi numiți în Vechiul Regat), în sensul că nu se apropia de ei cu convingerea că are de-a face cu oameni pe care poți conta sută la sută, ci cu vânători de voturi. Condiția aceasta

continuarea în pag. 3

FLAVIU POPAN :

MĂRTURISITORII

Scrisoarea apostolică a Sfântului Părinte Pius XII către fiii săi sufletești din România s'a bucurat de un răsunet deosebit în presa și emisiunile de radio ale tuturor țărilor libere. Poate de mult nu s'a vorbit cu atâta autoritate și în atâtea limbi despre România cât s'a vorbit acum. Prin acest document, credința și suferința celor din țară — ar spune Sf. Pavel — au fost vestite în toată lumea.

Sfântul Părinte s'a adresat Românilor care-i recunosc dreptul de a vorbi în numele creștinătății prigonite; celor care se recunosc — precum spune — fii sufletești ai martirilor din Dobrogea și moștenitori ai Evangheliei predicate de Sf. Nichita, Episcop al Remesianei, dela care strămoșii noștri au învățat „să laude pe Hristos cu inimă romană și să trăiască în sfințenie". Cu un cuvânt, s'a adresat tuturor Românilor conștienți de gravitatea orei actuale. Acesta e spiritul genuin al întregii scrisori, care trece peste „litera" impusă de exigențele relațiilor oficiale. „Noi care nutrim față de poporul vostru sentimente părintești — spune Papa — și învăluim în deosebită dragoste pe toți aceia care suferă prigoniri pentru dreptate (Mat V, 10), am vrea să sărutăm lanțurile celor care, pe nedrept întemnițați, plâng și se'ntristează pentru atacurile împotriva religiei, pentru sfintele instituții ruinate, pentru mântuirea veșnică a popoarelor lor, mai mult decât pentru suferințele proprii și pentru libertatea lor pierdută".

Prin urmare, nu pe catolici ori pe ortodocși în parte, ci pe toți prigoniții și întemnițații **pentru credința lor în Hristos** i-a elogiat Sfântul Părinte, asemănându-i cu **mărturisitorii** din primele veacuri.

Vorbind de **mărturisitorii credinței**, așa cum i-a înțeles în toate vremurile Biserica, nu ne putem gândi la cei care au fost închiși, prigoniți ori lepădați, **după ce se** împăcaseră **la început**, fie numai de formă și din nevoință, cu spiritul lui Anticrist.

(Cei ce sufăr temniță, ori exil pentrucă sunt certați cu codul penal, valabil în toate timpurile și subt toate regimurile, nu pot trece în catalogul martirilor).

Asemenea „mărturisire de credință" s'ar asemăna mai de grabă cu purtarea creștinului care s'a lepădat de lume și s'a făcut călugăr, după ce lumea s'a lepădat de el.

Au fost și în primele veacuri creștini, care au aderat **numai de formă** -personal sau prin alții- cultului vremii, pentru a scăpa de teroare și a salva ce mai era cu putință din vieața pământească **(sacrificati, thurificati, libellatici, acta facientes, traditores,** etc.). Dar aceștia n'au fost socotiți între **mărturisitori**, ci între căzuți **(lapsi)**, urmând să dea dovadă de un profund spirit de pocăință pentru a fi primiți din nou în sânul comunității creștine.

continuarea în pag. 2

Maica Domnului cu Pruncul. Pictură pe lemn, de Corina Sombart (născută Leon). [illegible] 1946.

G. RACOVEANU :

TÂLHARII LUI DUMNEZEU

O cunoscută revistă germană îl prezintă pe marele muftiu Hadsch Amin el Husseini drept cel mai primejdios om din lume: „der gefährlichste Mann der Welt". Un demnitar al trebilor credinței „cel mai primejdios om din lume?"

Oameni primejdioși erau, într'un fel, și Apostolii lui Hristos; primejdioși erau toți cei care, îmbrăcând „vestmântul luminat" al credinței celei noi nu mai puteau să tacă; să nu binevestească. Toți acești oameni pașnici erau primejdioși fiindcă surpau, indirect, o „ordine stabilită".

Marele muftiu este și el un om primejdios. Dar cum? Primejdios prin predicarea vreunui adevăr care ar putea răsturna așezarea spirituală a lumii? Primejdios prin . . . apostolica „sabie a Duhului" pe care ar purta-o? Nu. Marele muftiu e primejdios ca oricare mare cap de bandă. Numele lui e legat de mai toate asasinatele politice consumate în lumea arabă, dela 1940 încoace.

Asemenea lui Hadsch el Husseini, împărtășește în nemărginirea U. R. S. S.-ului Prea Fericitul Alexie „mitropolit al Moskvei și Stalingradului, patriarh a toată Rusia". Ca și Muftiul, Patriarhul este și el un om primejdios. Episcop sovietic al Stalingradului în vremea trecutului războ, Alexie a condus detașamentele de „partizani" împotriva armatelor germane. În numele lui Hristos a condus Alexie la moarte sigură zeci de mii de copilandri, de bărbați, de fete și de femei, rămași în dosul frontului. A adunat, totodată, din biserici sfintele Potire și candele „de aur și argint", a prădat icoanele Maicii lui Dumnezeu de valorile cu care evlavia le împodobise, a smuls prețioasa ferecătură a chipurilor sfinților, le-a vândut și cu arginții dobândiți pe ele a întocmit coloana de tancuri „Dmitri Donskoj" și a oferit-o lui Stalin. Pentru aceste dovezi de vrednicie arhierească, Iosif Vissarionovici (reprezentantul lui Hristos în acea parte a pământului), l-a înălțat pe viteazul Alexie la rangul de Patriarh al U. R. S. S.-ului. În numele lui Hristos, Alexie chiamă astăzi în soboare pe patriarhii și pe ceilalți arhierei din împărăția lui Iosif Vissarionovici și împreună cu aceștia pune la cale „Mărturisiri de credință" nouă: că, adecă, lucrarea lui Stalin în lume este tocmai cea dorită de Hristos, iară lucrarea Bisericii Romane este lucrarea arătată, ca în oglindă și ghicitură, la Apocalipsă. Pe pieptul acestui tâlhar al lui Hristos nu se mai odihnește semnul biruinții creștine — crucea — ci „Drapelul Roșu", semnul arhieriei celei noi.

Între «representanții» de acest fel ai lui Dumnezeu, Justinian al României ocupă un loc aparte. Acest fecior de sătean sărac din Stăneștii-Cerna, dușman hotărât al neamului boeresc și iubitor al „clasei" țărănești, n'a fost nici căpitan de oaste, nici terorist. Ci preot. Și anume: preot credincios. S'a apropiat cu frică de sfântul Potir; în casa lui a domnit rânduiala lui Hristos; păstoriții lui nu s'au putut plânge de lipsa lui de râvnă în cele bisericești. La Direcțiunea seminarului teologic din Râmnicu-Vâlcea a dovedit hărnicie, pricepere în administrație și corectitudine exemplară. După timpuria lui văduvire, a fost candidatul permanent al partidului național — țărănesc la scaunul de episcop al Râmnicului. (Căci preotul acesta Marina era licențiat al Facultății de Teologie din București). O întâmplare l-a întâlnit cu Gheorghiu-Dej. De aci i-a venit „înălțarea". Adecă prăbușirea. Astăzi Justinian este frate — frate mai mic — al lui Alexie. Face, cu o râvnă rar întâlnită, propagandă pentru ordinea comunistă în lume. Blestemă pe episcopul Romei și pomenește la sfintele Daruri pe „Bogdician". Pe piept poartă, încă, crucea. Lipsă de orizont? Minte puțină? Mitocosire totală? Explicația trădării lui Justinian o va da, mâine, tribunalul reprezentanților clerului și poporului românesc. Trădarea rămâne f a p t.

În vremea aceasta, a răsturnării totale a dreptarelor după care se judecă faptele omenești, am auzit vorbindu-se de „tactică", de „abilitate", de „șmecherie" în acțiunile Păstorilor, ale Apostolilor, ale M ă r t u r i s i t o r i l o r. Ca și cum între sforar — ori diplomat — și arhiereu n'ar fi nicio deosebire! Căci, vedeți, Biserica cea adevărată nu cere dela întâi-stătătorii ei să cinstească locul cu pistolul; ci le cere doar s ă m ă r t u r i s e a s c ă. Să mărturisească adevărul ei. Și — la nevoe — să-și dea viața pământească pentru mărturisirea aceasta. Cine mărturisește adevărul rămâne Păstor; cine trădează adevărul — cine schimbă adevărul cu minciuna — nu mai este păstor, ci năimit, trădător. Acesta este dreptarul după care Ciobanii se deosebesc de Lupi. Numai acesta. Nu chipul cum sfârșesc. Căci se întâmplă uneori ca și tâlharii să devină . . . martiri. Dar despre asta, cu un alt prilej.

PSALMUL 28

Daţi Domnului — voi fii ai lui Dumnezeu —
daţi Domnului mărire şi cântaţi-I puterea!
Daţi Domnului mărirea
ce se cuvine numelui Lui;
îmbrăcaţi în ornate sfinte,
pe Domnul adoraţi-L!
Glasul Domnului, peste ape!
Dumnezeul măririi a tunat:
Domnul peste ape multe!

Glasul Domnului, plin de putere!
Glasul Domnului, îmbrăcat în mărire!

Glasul Domnului frânge cedrii, —
cedrii Libanului Domnul îi frânge!
El face să salte Libanul ca viţeii
şi Sarionul ca puiul bivolului.

Glasul Domnului scoate flăcări,
glasul Domnului sgudue deşertul, —
deşertul Cadesului Domnul îl sgudue.

Glasul Domnului strâmbă stejarul
şi pădurile le despoaie:
în templul lui zic toţi: Mărire!

Domnul a tronat peste potop,
Domnul va împărăţi, deapururi.
Poporului Său va da Domnul tărie,
Domnul va binecuvânta poporul Său
cu pace.

(Traducere de OCTAVIAN BÂRLEA şi GEORGE RACOVEANU, după LIBER PSALMORUM. Nova e textibus primigeniis interpretatio latina cum notis criticis et exegeticis. Roma 1945).

CĂRŢI-REVISTE

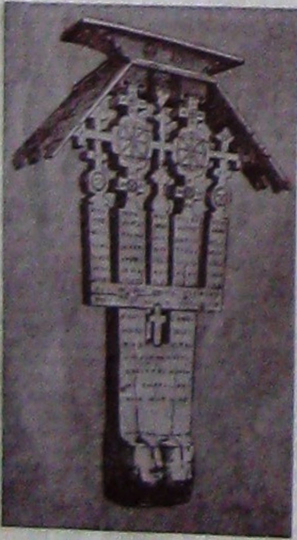
PIERRE SERGESCU, **Coup d'oeil sur les origines de la Science exacte moderne.** 1 vol. 205 pagini. Paris, Sedes, 1951.

*

BULLETIN SCIENTIFIQUE ROUMAIN

(Buletinul Fundaţiei Regale Universitare Carol I). Tome I. 148 pag. **Paris,** J. Peyronnet & Cie. 1952.

Cuprinsul :
AVANT-PROPOS
P. SERGESCU. — Sur les relations mathématiques franco-roumaines.
A. PROCA. — Sur l'espace-temps des particules fondamentales et les espaces spinoriels sous-jacentes.
C. LEVADITI. — Pour quelles raisons les antibiotiques n'agissent-ils pas sur les ultravirus?
P. ATANASIU. — The granuloblasts observed in the chicken embryo after inoculation of erythroblastic virus.
E. DROUHET et G. SEGRETAIN. — Actions réciproques entre phagocytes et Torulopsis neoformans.
J. COMSA. — Recherches récentes sur la sécrétion interne du thymus.
E. DONZELOT, C. METIANU et M. DURAND — Les hypertrophies ventriculaires droites dans les cardiopathies congénitales.
C. METIANU et M. DURAND. — L'épreuve à l'éther sélective par ponction ventriculaire droite. Nouvelle méthode diagnostique de localisation d'un shunt veino-artériel.
J. CLAUDIAN. — L'aspect social et ethnique de l'alimentation du peuple roumain.
A. DOBROVICI. — Les idées médicales de Platon.
A. DOBROVICI. — Les origines de l'Ecole roumaine de médecine et le rôle de la France.
J. OLARIU. — Précurseurs roumains dans la physiopathologie des glandes surrénales.
J. CHRISTESCOU. — Calcul des moments de flexion sur une hélice.
SOCIETE DES MEDECINS ROUMAINS A L'ETRANGER (PARIS).
INSTITUT UNIVERSITAIRE ROUMAIN CHARLES 1er.
COMPTES RENDUS CRITIQUES.

Troiţă, din Muntenia

BYZANŢUL ŞI ORTODOXIA RUSĂ

Se ştie că Rusia a adoptat creştinismul de rit byzantin cu mult în urma celorlalte state ortodoxe şi că tocmai în Rusia se observă o deviere mai mare dela influenţa byzantină, începând cu stilul construcţiei de biserici şi culminând cu sectele religioase, singurele existente in Ortodoxism, (afară de Bogomilism la Bulgari şi Sârbi) şi în fine că influenţa byzantină la Ruşi s'a relevat în mare parte în mod indirect prin intermediul statelor slave din Balcani, în speţă Bulgarii, după cucerirea lor de Turci, în 1338. În acest fel, ideea de moştenire a culturii byzantine de Rusia n'are niciun substrat ştiinţific, ci serveşte numai tendinţei de expansiune, cu scopul de a pune mâna pe Constantinopol, fosta capitală a Byzanţului. Imperiul byzantin a fost în sine produsul administraţiunii romane în spaţiul culturii eline, diferite şi superioare culturii vestice latine. Când împăratul Theodosius cel Mare, pe patul său de moarte, în 395, a făcut din Imperiul roman două părţi egale pentru cei doi fii ai săi, Honorius şi Arcadius, nu s'a gândit, că cele două capitale, Roma şi Constantinopolul, vor ajunge centrele a două lumi complet diferite, ci avea în vedere numai o uşurare administrativă, imperiul rămânând în fond unul singur. Căderea Romei în 476 şi înlocuirea împăraţilor din vest cu regi barbari a trecut însă centrul de gravitate al Romanismului, din Apus în spre Răsărit. Teologii byzantini bazaţi pe cuvintele Domnului Iisus: „Daţi Cesarului, ce e al Cesarului . . ." l-au socotit pe Împărat ca pe un reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ. Astfel stând lucrurile, era dela sine înţeles, că dacă cineva obţinea o audienţă la împărat, la „reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ", ceea ce era foarte greu şi rar, era obligat să-i cadă în genunchi cu faţa la pământ, să-i aducă ceea ce se chiamă adoraţiune, proskynisis, şi că împăratul în pictura bizantină era prezentat cu aureolă de sfânt în jurul capului. Începând cu anul 629, după victoria lui Heraklius asupra Perşilor, Autokratorul byzantin se intitulează **basileus,** Basileus ton Romaion, „împăratul Romanilor", deşi în realitate imperiul era grec şi limba latină dispăruse din cancelarii încă din timpul lui Fokas (592-602). Aceste atribute pot fi considerate ca fiind comune şi „tătucului-ţar" al pravoslavnicei Rusii. La căderea Constantinopolului, în 1453, în ochii Ruşilor se evidenţiază Rusia ca singura reprezentantă a Ortodoxiei; Ţarul moscovit se poate intitula fără prea mult ocoluri ca un „nou Constantin în noua cetate a lui Constantin, Moskwa". În protocoalele unui sinod naţional rus, la 1504, se pot citi fraze pompoase la adresa lui, ca de ex: „Tu ai primit sceptrul dela Dumnezeu", „Misiunea soarelui este de a lumina, a ta, de a avea grije de supuşii tăi", sau „Prin natură e ţarul om, dar prin putere şi misiune el e egal cu Dumnezeu", toate la un loc nefiind decât o **parodie** a ceremonialului byzantin de altă dată. Dar cel mai expresiv din toate e sensul unei scrisori a monahului **Filoteiu din Pskov** în a doua jumătate a sec. XVI: „Aş dori să adaug câteva cuvinte despre imperiul ortodox al Ţarului nostru: el este pe pământ singurul împărat (Ţar) al creştinilor, conducătorul Bisericii Apostolice, care n'a avut pentru lungă durată sediul în Roma sau Constantinopol, ci în binecuvântata cetate a Moskovei. Ea singura luminează lumea mai mult decât soarele. Toate imperiile creştine au căzut şi în locul lor stă, singur, imperiul Ţarului nostru, în conformitate cu scrierile profetice. Două Rome au căzut, dar a treia stă şi a patra nu va mai fi".

Cuvintele lui Filoteiu au mai fost repetate şi confirmate încă odată în 1589 în prezenţa Patriarhului constantinopolitan Jeremia, cu ocazia ridicării Mitropolitului de Moskova lar angul de patriarh, precum urmează:

„Din cauză că vechia Romă datorită ereziei lui Apollinarie a căzut şi din cauză că a doua Romă e acum în posesiunea necredincioşilor Turci, marele tău imperiu, o piosule Ţar, e acum a „treia Romă". Ea întrece în devoţiune pe toate celelalte şi toate regatele creştine s'au contopit în regatul tău. Tu eşti singurul suveran creştin în lume, domnul tuturor creştinilor!" **(N. Zernov,** The Russians and their Church 1945, pag. 71). Dar comedia nu e încă la sfârşit.

Din sec. XIV se află că drepturile imperiale ale Bizanţului au fost trimise Rusiei de împăratul Constantin Monomahul (1042-54) şi că dinastia lui Rurik e originară dintr'un frate al lui Augustus şi în fine acum în timpul şi după teoria lui Stalin, că Illyro-Thracii sunt membri ai familiei de popoare slave, pentru ca conform legendei cu frygianul Aineas să aflăm, că până şi cetatea Romei stă pe un fundament slav! . .

Cuvintele călugărului Filoteiu din Pskov n'ar avea pentru noi nicio importanţă, dar din moment ce aceste sofisme stau la baza presupusului testament al lui Petru cel Mare (1698-1726), apoi ele iau o însemnătate cu totul aparte. În acest fel nu trebuie să ne mire de ce şi astăzi tinde ţarul roşu din Kremlin să monopolizeze toată ştiinţa şi toate invenţiile.

De simpatii byzantine faţă de Ruşi nu poate fi vorba. Cu atât mai puţin de un gest atât de mare din partea lui Constantin Monomahul. Că după 1453 Grecii vedeau în Ruşi un mare aliat, e dela sine înţeles. În disperarea lor primeau orice ajutor din afară, care ar fi putut elibera cetatea lui Constantin de Turci. Dar că Grecii să fi voit a schimba jugul turcesc cu cel rusesc nu se poate admite. Şi tocmai asta era tendinţa Ţarilor.

De mai mult interes şi poate şi de prietenie s'au bucurat, în Grecia, Ţările Române. Românii, sub Mircea cel Bătrân şi Ioan Corvin, au făcut, alături de aliaţii apuseni, în 1386 şi 1444, sforţări uriaşe la Nicopole şi Varna ca să salveze Byzanţul, iar după prefacerea Ungariei în Paşalâc, la 1526, singura speranţă pentru Grecii constantinopolitani rămân Principatele Române. Cu averile lor trăesc bisericile şi clerul grec în mijlocul fanatismului religios al Musulmanilor şi nu cu ale Rusiei, care pe timpul acela era prea departe. Cei mai capabili Domni Români, Mihai Viteazul, Matei Basarab, Şerban Cantacuzino, Ioan cel Cumplit, Vasile Lupu şi Dimitrie Cantemir, atât de refractari politicei turceşti, au fost puşi pe tron de Dragomanii greci dela Poarta Otomană, care vedeau în Ţările Române mediul favorabil pentru reînvierea Byzanţului.

Rusia a observat sforţările acestea de eliberare ale Grecilor, dar pomposul ei titlu de „apărătoare a creştinilor din imperiul turcesc" s'a dovedit în 1812 cu răpirea Basarabiei dela Moldova a fi fost numai o fanfaronadă cu scop imperialist. Apoi insuficienţele armatei ruse în răsboaele cu Turcii au fost de cele mai dese ori evidenţiate şi în fine eliberarea Greciei s'a făcut nu atât prin ajutorul Rusiei, cât prin intervenţia Ţărilor Apusene, în prima jumătate a secolului XIX.-lea.

În concluzie, cu Imperiul byzantin n'au Ruşii comun decât intoleranţa libertăţii, despotismul şi ura faţă de tot de nu e rusesc. Ortodoxismul rus e construit pe fond byzantin, dar prin tendinţa materialistă acceptată încă din timpul ţarismului, a deviat dela spiritualismul byzantin.

IOAN CEAUŞESCU

MĂRTURISITORII

Pe prigoniţii de astăzi în ţările călcate de comunism nu-i putem pune între **mărturisitorii credinţei** decât folosind aceeaşi măsură de judecată a Bisericii, care a preferat încă de pe atunci să înfrunte schisma **novaţiană,** numai ca să nu se îndepărteze de spiritul Evangheliei. Potrivit acestei măsuri, Sfântul Părinte adaugă, la sfârşitul scrisorii sale, următoarele îndemnuri: „E vorbă aci de cauza lui Dumnezeu, a Bisericii şi a sufletelor: drept aceea, nu trebue să pierdeţi **niciodată** curajul; **niciodată** nu pot fi neglijate sau călcate poruncile lui Dumnezeu şi imperativele conştiinţei creştine, care trebuesc ţinute **integral** şi puse în practică cu **cea mai mare constanţă,** cu neobosită râvnă şi **în toată vremea".**

Cred că nimeni n'ar îndrăzni să ceară atâta spirit de jertfă dela muritori, dacă n'ar fi conştient că vorbeşte în numele lui Dumnezeu, urmând tradiţia de veacuri a Bisericii. Dar mulţumirea noastră e cu atât mai mare, cu cât ştim că în ţară sunt mulţi preoţi şi credincioşi — ortodocşi sau catolici — care se pot număra chiar şi după această măsură rigidă, stabilită încă dela început de Biserică, între **adevăraţii mărturisitori** ai credinţei în Isus Hristos.

FLAVIU POPAN

VICTOR BUESCU:

ELEGIE

De cerul dulce lusitan
S'anină'n zare tamarinii —
Dar unde-i cerul meu oltean,
Dar unde-s nucii şi arinii? . . .

De-atât senin, e şesul beat —
Dar unde-s codrii mei cu bouri
Şi ceru-acela 'ngândurat,
Însufleţit de-atâţia nouri? . . .

Şi-a pus oraşul iar cercei,
Albastre flori de jacarandă —
Dar unde-i neaua de ghiocei,
Dar unde-i alba lor ofrandă? . . .

De iodul tare din ocean
Se înfioară palmierii —
Dar unde-i izul dunărean,
Dar unde-i harul primăverii? . . .

Străbat talazuri azurii
Călătorinde caravele —
Dar unde-i cinul de pe Jii, —
Dar unde-s rosturile mele? . . .

În Portugalia-s femei
Cu ochi arabi ce scapăr' focul —
Dar unde-s ochii dragi ai ei,
Dar unde-mi este nenorocul? . . .

Peste limanul portughez
Adie-o blândă armonie —
Dar unde mi-i cernitul Crez,
Dar unde-i dusa-mi Românie? . . .

. . . Dece, o Doamne, — acest chilim
Primăvăratec de privelişti —
Când ştii că iarăşi pătimim
Cronicăreştile izbelişti?

Când ştii că dorul de părinţi
Dorului lor îi ţine hangul,
Peste hotar şi suferinţi
Călăuzindu-şi boomerangul?

Dece mă cerţi, — când, an de an,
Aici mi-i viaţa foc pe ghiaţă,
Când noaptea mea aşteaptă'n van
Nădăjduita dimineaţă? . . .

Când, veştejit de dorul ei,
Blestèm păgâne imprecaţii,
Să sgândăr ura alor mei
Prin viitoare generaţii
În contra neamului ateu
De-apocaliptică menire —
Sfidare Ţie, Dumnezeu,
Ruşine ţie, Omenire.

Strofa ultimă a poesiei RUGA de AL. GREGORIAN, publicată în numărul nostru trecut (Aprilie 1952), s'a tipărit din greşală ca strofă ultimă a poesiei ASSISI. Poesia trebue cetită astfel :

RUGA

Coboară'n larg solstiţiul fumuriu
Pe funii lungi de funigei, de vânt.
Opreşte-o clipă echinocţiul frânt
Că truda-i grea şi veacul mult prea lung.

Şi'n rada serii, lâng-aceşti pescari
Calici, poftim, Doamne, la cină:
Să bem din mustul de lumină
Al viilor lucrate peste ani.

Sunt stelele aproape de pământ
În pomul anotimpului bogat.
Eu le adun — umilul Tău argat —
Şi Ţi le pun în poală, rodii mari.

O, primeşte-le şi ospătează-Te
Cu ele şi bine-mă-cuvântă,
În har şi armonie mă'nvestmântă:
Rob să-Ţi fiu bun şi slava Ta s'o cânt!

Furcă de tors, din Oltenia

ION V. EMILIAN:

Rezistență românească

Se anunță din Țară că în ultima vreme contingentele sovietice au fost considerabil sporite. Nu este vorba de „o nouă concentrare de forțe la frontiera romano-jugoslavă", ci de o distribuție aproape uniformă de trupe, de toate armele, pe întreg teritoriul național.

În timp ce unitățile românești au luat „cantonamente de vară" în zăvoaie și prin sate, rușii s'au instalat comod în cazărmi și'n clădirile particulare în numeroase centre urbane, mai ales acolo unde odinioară erau garnizoane. Ținând seamă de totalul efectivelor, de faptul că pe alocuri este vorba de unități neindividualizate, de felul cum aceste unități sunt risipite, această nouă mișcare de trupe sovietice nu pare să aibă un caracter operativ imediat. Asemenea rol ar putea fi atribuit cel mult celor divizii sovietice staționate în Oltenia și'n Banat. La ora actuală sunt însă în România divizii sau un efectiv corespunzător de trupe sovietice. Ce rost ar putea avea atunci sporirea unităților rusești proaspăt sosite în România?

Posibilitățile de aprovizionare prin exploatarea până la vlăguire, a resurselor locale, ar fi o cauză.

Participarea eventuală a acestor trupe la manevrele care vor avea loc la sfârșitul ultimei perioade de instrucție, ar fi o altă cauză.

Principalul motiv este însă altul. Prezența acestor contingente sporite de trupe sovietice își găsește explicația în faptul că regimul instaurat de ocupanți n'a reușit până acum nici să zdrobească eroica rezistență a poporului nostru și nici să creeze aparatul necesar lichidării acestei rezistențe. În ciuda tuturor dezamăgirilor, a suferinței fără de sfârșit, a faptului că se simte părăsit și înșelat de toată lumea, poporul român nu și-a pierdut nici curajul și nici speranța, împotrivindu-se cu îndârjire și temeritate la „transformarea socialistă" a Țării și la rusificare.

Din tot locul și la fiecare ceas, înregistrăm asemenea mărturii: neîmplinirea, cu voința, a planului de producție de către muncitori, fabrici, responsabili sindicali în răsboi cu Partidul, epurarea periodică a Miliției, acte de rebeliune în Armată (Regimentul 33 Infanterie, Regimentul 15 Artilerie, Regimentul 4 Vânători de Munte etc.), ofițeri din „cadrul politic" care aleg libertatea, președinți de sfaturi populare care ajută pe chiaburi, nuclee anticomuniste la „Sovromlemn" și la „I.P.E.I.L."......

În această luptă, pe viață și pe moarte, împotriva cotropitorului și infamelor lui unelte, primul loc îl ocupă țărănimea, aceeași țărănime care pe toate câmpurile de luptă a fost admirată de prieteni și cumplit temută de dușman.

Ziarele comuniste, în special foile de provincie, consacră zilnic coloane întregi țăranilor „chiaburi" ca dușmani ai regimului, condamnați pentru sabotaj agricol sau stigmatizați ca reacționari. Citind actele lor de acuzare, ai impresia că fiecare dintre ei este un erou, citat pentru strălucite fapte de arme. Iată câteva pilduitoare exemple: Gheorghe DUBAU demascat ca dușman al poporului, periculos reacționar, uneltitor împotriva regimului de democrație populară și ațâțător la răsboi „a refuzat să semneze Apelul partizanilor păcii, a refuzat să se înscrie în colectiv, a refuzat să participe la întovărășirea agricolă, a refuzat să dea haine pentru coreeni, a refuzat să semneze cererea în favoarea lui Bololanis...". Dar cine este acest năsdrăvan Gheorghe DUBAU? Latifundiar? Fost demnitar al regimurilor de „exploatare burghezo-moșierești"? Vreun obișnuit al recepțiilor de la legațiile puterilor imperialiste? Nu! Gheorghe DUBAU este un biet țăran din satul Valea Oilor, Comuna Bălțați, raionul Tg. Frumos din regiunea Iași, țăran sărac, nici măcar „mijlocaș", proprietar a 2 pogoane de pământ. Domnii profesori și academicieni Danielopolu și Lupu, Doamna Lucia Sturza-Bulandra, „artistă a poporului" și deputat în sovietul Capitalei, „prințul" Scarlat Calimachi, Victor Eftimiu și alți „boieri" n'au decât să semneze apeluri și proteste. El, Gheorghe Dubău, nu semnează nimic, voiește să-și stăpânească falcia lui de pământ fără împărțeală cu nimeni și nici sufletul nu și-l vinde nimănui... Și ca Gheorghe Dubău sunt mulți: Stavăr Tărbuc și Ion Manu din Independența, raionul Galați și alții și alții...

Rodica Spulber, fiică de țăran din Slobozia, Ialomița, „a organizat un grup anticomunist printre cursistele unei școli de cadre U.F.D.R.". Maria Dorobanțu, infirmieră la Stațiunea Sanitară Slobozia, „a fost demascată ca dușmană a poporului muncitor, infiltrată în Partid pentru a-l submina; dorește războiul"....

La Stoenești-Ilfov țăranii refuză cu îndărătnicie colectivizarea sau întovărășirea agricolă, echipele de agitatori au fost puse pe goană în mai multe rânduri, primarul se schimbă în fiecare săptămână iar miliționerii s'au mutat la Florești.......

Unele publicații din exil au vorbit despre Lungana, „organizație de rezistență în Ialomița". Lungana este un om, unul singur, care luptă pe cont propriu în Oltenia. Fost plutonier-major în Regimentul 19 Infanterie, Lungana este astăzi șeful nevăzut al Județului Romanați. Lansează manifeste, scrie cu mâna pe foaie de caiet dictando, amenință cozile de topor, o vreme nu se mai aude de el, apoi reapare.... Securitatea îl caută de trei ani.

Regiunea situată la Nord de Mureș până către Călățele, de la Abrud și până la Vașcău-Moneasa — cu alte cuvinte regiunea locuită de moții lui Horia și ai lui Iancu — este înconjurată de un brâu de unități de intervenție M.A.I. (vreo 9 batalioane) care organizează potere pentru prinderea răsvrătiților, adăpostiți și sprijiniți de o populație mândră și vitează. În munții Rodnei la sud de Borșa, situația este asemănătoare. În regiunea Dragoslavelor au fost lupte în toată regula. Cete răslețe care-și aflaseră adăpost în Deltă, hărțuite timp de 3 ani de zile, lipsite de muniții, au luptat până la ultimul an.... În această disperată acțiune, coloniștii macedo-români din Casimcea și din Arghighel s'au acoperit de glorie...... Dela un capăt la celălalt al Țării, neamul își apără ființa.

Episcopi și preoți zac în închisori, cărturari sunt condamnați să moară de foame, burghezia izgonită din orașe, elita ofițerimei noastre piere în lagăre de exterminare, lângă Ploești, pe malul Prutului și în fundul Siberiei, pușcăriile gem, alte temnițe sunt în construcție, în Valea Piersicei, la Jilava, țărâna este mereu stropită cu sânge de martiri ... dar lupta continuă....

Este drept că pe calea undelor lumea liberă, de la care frații își așteaptă mântuirea, le trimete îndemnuri, le călește voința și le aprinde în suflete speranța unei apropiate liberări.

Din păcate însă aceste lăudabile emisiuni, destinate celor dinăuntrul Cortinei de fer, sunt în flagrantă disonanță cu atitudinea celei mai mari părți din presa menită să formeze curente de opinie în afara aceleiași cortine.

G. BORDEA:

COMPLICITATE CRIMINALĂ

Din cele mai vechi timpuri Dunărea a constituit una din cele mai principale artere de comunicație pentru schimburile comerciale între Europa Occidentală continentală și Orient. Chiar și după desvoltarea rețelelor feroviare și rutiere, transportul mărfurilor pe Dunăre nu a pierdut din importanța sa decât pentru o mică parte din acelea care impuneau o rapiditate în deplasare; căci noile mijloace de transport nu au putut concura niciodată cu avantajele de cost — factor atât de important în comerț — ce-l prezenta transportul pe apă. Explicabil deci efortul țărilor occidentale interesate și în special al țărilor riverane de a întreține și îmbunătăți mereu această cale naturală, asigurând astfel condiții optime de transport.

Dacă pe lungul său parcurs întreținerea navigabilității fluviului era lăsată în seama țărilor riverane, Gurile Dunării au format totdeauna obiect de deosebită atenție a tuturor acestor țări cât și a Marilor Puteri occidentale, interesate deopotrivă la buna funcționare a acestei artere. Comisiunea Europeană Dunăreană, formată din reprezentanții statelor limitrofe cât și ai Marilor Puteri Europene neriverane, constituită pentru asigurarea bunei navigații la gurile fluviului, determină caracterul de interes internațional al Dunării, nu numai ca mijloc de comunicație între țările riverane, ci ca un important mijloc de circulația bunurilor comerciale către o mare liberă cu debușeuri intercontinentale.

Inconvenientele prezentate de traseul și natura fluviului pe porțiunea cursului său inferior, prin lungirea inutilă a acestei căi și impunerea unor prea costisitoare lucrări periodice de dragaj pentru întreținerea unei porțiuni maritime până la primul port de transit mai acceptabil (Galați), a forțat inițierea unui proect de construcții care să le remedieze. Astfel, este bine cunoscut că încă de prin anul 1930, un grup de ingineri români, au întocmit proectul unui canal între Dunăre și Marea Neagră, cu aproximativ traseul actualelor lucrări, care prezenta avantajul — scurta cu aproape 2/3 itinerariul între Cerna Vodă și Marea Neagră — reducea simțitor cheltuelile de întreținerea navigabilității fluviului între aceste puncte, și — oferea debușeu direct la un port maritim natural, nesupus împotmolirilor produse de aluviunile fluviului.

În concluzie, Canalul Dunăre-Marea Neagră era un proect de mare amploare impus de necesitățile economice ale perfecționării acestei importante artere de interes intercontinental. Dacă nu a putut fi pus în lucru până la începutul celui de al doilea răsboi mondial, explicația poate fi găsită în dificultățile în care se afla întrega Europă în această perioadă, dificultăți care făceau cu neputință o cooperare financiară a statelor interesate pentru asemenea investițiuni.

Desigur că în această lumină acțiunea întreprinsă de actualul guvern al României ar risca să fie supraestimată, cu atât mai mult cu cât:

a) caută a traduce în fapt un proect de importanță recunoscută și

b) renunțând la cooperarea internațională a celor interesați, pășește cu mijloace proprii (naționale) în a-l înfăptui.

Examinând însă importanța acestei artere de comunicație în conjunctura politică actuală, dar mai ales țelurile real urmărite și a consecințelor inevitabile prin declanșarea acestor lucrări, suntem conduși la concluzii uluitoare.

Astfel, după terminarea celui de al doilea răsboi mondial, Dunărea pierde caracterul de arteră internațională europeană devenind pur și simplu o cale de comunicație de interes regional, deservind numai interesele de exploatare ale Rusiei Sovietice în țările satelite. Faptul este consfințit oficial prin Conferința dela Belgrad din 1948 (ținută cu condamnabila participare a occidentalilor) care înlătură interesul țărilor occidentale neriveraniene dela aceasta arteră, localizându-l numai la o parte din statele riverane, valorificând în schimb interesul noului stat riveran la gurile Dunării: URSS. Neîndoelnic că și fără de aparenta legalizare dată de această Conferință, situația reală a acestei artere ar fi rămas neschimbată, din moment ce motive de ordin politic au determinat întreruperea schimburilor comerciale între Răsăritul și Apusul Europei.

Pe de altă parte, excluderea Austriei și Germaniei dintre statele riverane, limitează și mai mult caracterul actual al Dunării de cale de comunicație în profitul exclusiv al statelor limitrofe de dincolo de cortina de fier. Dacă asupra acestei măsuri de excludere se poate invoca provizoratul până la încheerea tratatelor de pace cu aceste două țări, operațiunile de confiscare de către Rusia Sovietică a flotelor dunărene aparținând Germaniei și Austriei, a majorității flotei aparținând Ungariei și României precum și a vaselor altor state (ce fuseseră confiscate de Germani în timpul răsboiului) ca bunuri germane, face din URSS singura putere fluvială serioasă pe Dunăre, care deține exclusiv controlul atât al economiei statelor riverane cât și al navigației pe cursul și mai ales la gurile fluviului.

În aceste condițiuni este imposibil de concept că inițiativa începerii lucrărilor pentru aplicarea proectului canalului Dunăre-Marea Neagră (puțin importă dacă actualul regim din România își atribue paternitatea acestui proect) să fi fost luată fără impulsiunea sau cel puțin fără consultarea și aprobarea marilor potentați dela Moscova.

Este deasemeni evident că această construcție nu servește întru nimic economia actuală a României, lipsită de posibilitatea unui schimb comercial liber și de o flotă adequată de transport. Amortizarea enormelor investiții — cu toată eftinătatea mânei de lucru — rămâne de nerealizat în conjunctura politico-economică actuală, acestea devenind numai un balast din ce în ce mai împovărător pentru bugetul unei țări total epuizată economicește. Cu toate acestea, construcția ar putea fi justificabilă dacă s'ar putea atribui actualului regim din România viziunea unei reveniri — în viitorul fie el chiar mai îndepărtat — la importanța Dunării de cale internațională de comerț între Europa continentală și Orient, care să ofere unei **României Independente** avantajul unui stat deținător, în deplină proprietate, al cheilor nouei guri a acestui fluviu și deci posibilitatea de recuperare și valorificare a actualelor investiții. Dar cum se poate concepe atitudinea Rusiei Sovietice față de acest miragiu? Cum rămâne cu lupta ei de secole pentru controlul gurilor acestui fluviu, de atâtea ori manifestată prin perseverența diabolică de a stăpâni teritoriul românesc al Basarabiei? Avantajul prea mic ce-oferă Canalul pentru comunicația cu porturile sovietice (avantajele sunt pronunțate numai pentru comunicația cu Orientul mijlociu și îndepărtat) nu este de natură a compensa nici pe departe pierderea controlului la gurile acestui fluviu, în cazul unei Românii Independente. Ori deschiderea acestei noui posibilități mai perfecționate de eșire la mare pe aceasta arteră, înlătură automat admiterea obligatorie a Rusiei Sovietice ca stat riveran la cheile acestei comunicații răpindu-i posibilitățile de control ce l-ar putea dicta în orice moment asupra navigației în acest punct sensibil. Stăpânirea teritoriului românesc al Basarabiei nu i-ar mai satisface aspirațiunile de încadrare între popoarele europene.

În această situație, nu ne putem permite naivitatea de a crede că URSS, renunțând la avantajele ce i le oferă actuala tutelă, ar putea tolera construirea acestui canal, sacrificând propriile interese pentru desvoltarea unei mai perfecte căi de comunicație în profitul altora. Din contră, impulsul sau numai simpla accepțiune a începerii acestei lucrări **demască categoric intențiunile Rusiei Sovietice de înglobarea teritoriului României în URSS.** Acțiunea de depopulizare a regiunei Dobrogene de elementul etnic românesc și colonizările masive cu populație sovietică, străină de aspirațiunile neamului nostru, vine să confirme aceste intențiuni; căci o Românie Liberă în posesia integrală a viitoarei porți de control a acestei principale artere de comunicație, nu poate satisface tendințele imperialiste sovietice.

Până la oficializarea acestor intențiuni, Canalul Dunăre-Marea Neagră satisface actualului regim comunist din România numai un **obiectiv politic limitat:** o acțiune propagandistică de factură comunisto-sovietică, prin atacarea pe compt propriu a unei întreprinderi de mare amploare, de o necesitate necontestată în trecut;

— desființarea artificială a șomajului prin plasarea obligatorie, cu posibilități nelimitate, a brațelor de muncă disponibile;

— o acțiune de lichidarea prin munci forțate, în condiții cu totul neomenești, a tuturor adversarilor politici.

Ritmul în desăvârșirea acestei construcții este în funcțiune de procesul de descompunere a actualului Stat Român și de integrarea lui oficială ca o republică oarecare în concernul „fericitelor" popoare ale URSS-lui. El rămâne subordonat momentului politic pe care îl va considera Kremlinul ca prielnic pentru înfăptuirea acestei anexiuni.

Dacă pentru opinia publică internațională lucrările Canalului Dunăre-Marea Neagră demască numai diabolicele intențiuni imperialiste ale Rusiei Sovietice asupra teritoriului — integral sau numai parțial — al României, pentru orice Român, complicitatea slugarnică a actualului regim din România în înfăptuirea acestor intențiuni, constitue cea mai odioasă crimă din istoria neamului.

INTELIGENȚĂ ȘI CARACTER

...a ruinat însă respectul pe care poporul de jos trebue să-l aibă față de mai marii lui — făcându-l să vadă în fiecare intelectual, nu un suflet mai nobil, ci un om înzestrat cu multe cunoștințe, pe care caută să le întrebuințeze numai pentru folosul lui personal; un om care se apropie de el mai mult ca să-l jupoaie decât să-l ajute. Felul acesta de a fi-fără scrupule morale-a păturii conducătoare nu oferea adevărata cale pentru crearea unității sufletești necesare țării noastre.

Prefacerile de acum din țară impun și emigrației o revizuire a pozițiilor sufletești vechi și o refacere sufletească ab imis fundamentis — dela fundamentul cel mai de jos (Bacon de Verulam), nu în sensul că tot ce a fost până acum trebue lepădat; ci în sensul reexaminării generale a valorilor culturale și morale de ieri. Când situația în care se află țara se va schimba, stările de acolo vor cere dela noi suflete mari. Vor fi mizerii de lecuit, vor fi patimi de stăpânit, va fi o țară întreagă de ajutat să se refacă. (Deoarece energiile cele multe tot în țară le vom găsi). Ca să vindecăm pe alții și nu să-i îmbolnăvim, trebue să fim noi sănătoși sufletește. Suntem puțini, de aceea nu ne putem permite să spunem că lăsăm să facă aceasta alții: fiecare din noi e obligat — obligație impusă de dragostea de țară — de a se pregăti cum nu se poate mai bine pentru misiunea de mâine.

Ne trebuesc caractere, în plinul înțeles al cuvântului, adică oameni de voință și de inimă, al căror suflet să fie așezat pe principii morale eterne. Astfel de personalități, pline de tărie, dar și de delicatețe sufletească, nu se creiază numai în ocazii eroice, pentrucă vieața constă îndeosebi din lucruri mici, și cine nu se va arăta mare în lucruri mici, va fi greu să nu se arate mic în lucruri mari. Eroismul cere și el o școală îndelungată, un exercițiu zi de zi, care să creieze un habitus. Sunt atâtea obligații care ne solicită în fiecare clipă să luăm o atitudine și din felul cum o luăm, ne dovedim a fi caractere în adevăratul înțeles al cuvântului, sau „caractere slabe", căci în viața sufletească nu există vacanțe.

Adresând aceste rânduri în special generației tinere din exil, nu pot să nu recomand cu căldură o latură foarte importantă a formării caracterului: aceea a educației sociale. Trebue să ne obișnuim a trăi împreună, strâns uniți și nu individual. Cât despre reîntoarcerea acasă să nu spunem de pe acum: eu trebue să am cutare post de frunte; ci să căutăm să fim utili acolo unde vom fi puși, căci răsplata vredniciei, într'un fel sau altul, tot va veni. Să nu uităm nici proverbul latin: qui ascendit sine labore, descendit sine honore.

OCTAVIAN BÂRLEA

ȘTIRI

Episcopia Ortodoxă Română din America comunică:

Duminecă 27 April 1952, a avut loc în biserica ortodoxă română cu hramul „Pogorârea Duhului Sfânt" din Philadelphia, consacrarea ca Episcop a Arhim. Valerian **Viorel D. Trifa.**

Hirotonirea a fost făcută de către **Mitropolitul Ioan Teodorovici**, capul Bisericii Ortodoxe Ucrainene din Statele Unite și singurul supraviețuitor a **Bisericii Ucrainene autocefale, înființată după prăbușirea țarismului în Rusia și înainte de venirea la putere a regimului bolșevic.** Prea Sfințiții Arhiepiscopi Mtyslav și Ghenadie au fost asistenții Mitropolitului Ioan în actele hirotonirii. Pr. Arhim Dr. Teofil Ionescu a servit ca naș pentru intrarea în călugărie a noului Episcop. Toate parohiile și toate organizațiile aparținătoare Episcopiei au fost prezente prin delegații ori și-au trimis adeziunea la serbările hirotonirii.

Noul Episcop va fi instalat oficial și i se va preda conducerea în orașul Detroit, Michigan, pe ziua de 4 Julie 1952, în cadrul unor mari manifestații.

*

Dnii: Pompiliu Păltânea, C. Arsenie și Leon Negruzzi, în numele Comitetului Centrului Ziariștilor Români democrați în Refugiu, cu sediul la Paris, au prezentat Adunării Generale a membrilor Institutului Internațional al Presei, care s'a ținut la Paris în zilele de 14, 15 și 16 Mai, o întâmpinare prin care se atrage atențiunea asupra operii de exterminare a jurnaliștilor, scriitorilor și intelectualilor în țara noastră.

AU APĂRUT :

SUFLET ROMÂNESC, **revistă de cultură creștină.** Anul III-Nr. 4, Octomvrie-Decemvrie 1951, 116 pagini. Semnează: Sever Pop, Gh. Cosma, Petru Iroaie, Petru Gherman, G. Caragață. Responsabil: Pr. Dr. Gh. Cosma, Roma, Via del Babuino, 149.

*

CANDELA **Bisericii Ortodoxe Române, Montreal,** 3490 Iberville St. Dir. **Father Dr. Petre Popescu.**

*

DANS L'ESPRIT ET LA VERITE, **Bulletin pour les chrétiens orthodoxes des pays de langue française.** Année 1952, Nr. 5. Gérant: **Serge A. Heitz.** 15, rue des Capucins, Bellevue, Seine-et-Oise. France.

*

CURIERUL CRESTIN **buletinul Bisericii Române-Unite,** Buenos Aires. Calle Güemes 2962, Argentina.

*

DESTIN, Nr. 3, Aprilie 1952. Mardid. 128 pag.

*

ORIZONTURI. anul IV, nr. 1, Ianuarie-Martie, 1952, Stuttgart. 148 pag. (La multiplicator).

*

CUGET ROMÂNESC, anul II, nr. 1 Ianuarie-Fevruarie 1952. Buenos Aires. 60 pag. (La multiplicator).

*

ÎNȘIR'TE MĂRGĂRITE, anul II, Nr. 5. Ianuarie-Martie 1952. 108 pagini (la multiplicator). Număr special pentru aniversarea unui an dela apriție.

*

CAHIERS ROUMAINS, Nr. 11. Avril, 1952. 54 pagini (la multiplicator). Paris, 37 rue de Maubeuge.

OMENIA MAI DE PREȚ DECÂT PACEA

PREȘEDINTELE HARRY S. TRUMAN ȘI GENERALUL MATTHEW B. RIDGWAY PUN TEMELII NOI TOCMELILOR INTERNAȚIONALE

Un fapt neobișnuit s'a consumat, în luna aceasta, în Orient. Un fapt de o importanță covârșitoare. Se știe că sâmburele neînțelegerii în tratativele duse de reprezentanții societății UN și comuniști pentru încheierea unui armistițiu în Coreea îl constitue problema repatrierii prizonierilor. Armatele națiunilor unite au făcut, în decursul luptelor, peste 170.000 prizonieri nord-coreeni și chinezi. Din aceștia, peste 100.000 (una sută mii) refuză să se înapoieze la comuniști și au cerut Generalului Ridgway drept de azil. Cât de cumplită trebue să fie frica acestor oameni de conducătorii „patriei-mume" se poate măsura pe riscul de a-și expune familiile -rămase toate dincolo- răsbunării roșilor. În fața acestei situații, delegații Generalului Ridgway au comunicat delegaților lui Mao-tse (și ai lui Iosif Vissarionovici) că ei nu pot preda decât pe prizonierii care vor să se întoarne acasă; că pe ceilalți nu-i pot forța să . . . reintre în „libertatea" care îi așteaptă. Comuniștii însă pun piciorul'n prag și cer să li se restituie „ce este al lor", invocând în sprijinul lor convenția dela Geneva (pe care nici Chinezii și nici Coreenii n'au semnat-o). Dar convenția dela Geneva nu vorbește de repatriere forțată; ci tocmai de libertatea prinsului de a pleca unde vrea; de a pleca unde se simte acasă.

Din pricina aceasta, tratativele pentru încheierea armistițiului sunt ca și rupte.

Procedura Generalului Ridgway este -cu tot dorul de armistițiu-aprobată de întregul popor american. În numele acestuia, Președintele H. S. Truman a știut să declare următoarele:

Pentru Națiunile Unite este de neconceput și contrazice principiile cele mai fundamentale morale și umanitare, cumpărarea unui armistițiu prin livrarea de oameni sclaviei și omorului". Iar mai departe:

„Orice altă soluție (în afară de cea prezentată de delegații Generalului Ridgway n. n.) ar osândi Națiunile Unite la pierderea, pentru totdeauna, a onoarei lor".

Declarațiile acestea, făcute în numele marelui popor american, stau ca o piatră de hotar între trecut și viitor, între vremile politicei fără implicații etice, și între vremile în care omenia va avea -înainte de orice- cuvântul. Ele sunt menite a da speranțe mari popoarelor ajunse, prin lipsa de prevedere a trecutului, în robia Rusiei sovietice. Căci dacă Națiunile Unite, în fruntea cărora stau Statele Unite, socotesc că a cumpăra pacea cu prețul livrării a 100.000 de oameni pentru închisorile și spânzurătorile comuniste înseamnă pentru ele pierderea onoarei, pentru totdeauna — cu atât mai mult nu vor accepta ca în schimbul unei păci târguite să livreze, pentru totdeauna, robiei rusești zeci de milioane de oameni ai comunității europene, aflați astăzi în robie provizorie.

ÎNDREPTAR

SCRISORI DIN U.S.A.

1 Mai sărbătoare creștină

Ziua de 1 Mai se sărbătorește în toată lumea. Sensul inițial al acestei sărbători a fost acela de zi a muncii. De câțiva ani încoace însă, sensul acestei zile a fost denaturat. Din ziua înfrățirii dintre muncitorii de toate categoriile, rasele și credințele, 1 Mai a devenit o zi a urii de clasă. Elementul principal care a contribuit la această denaturare și inversare a sensului primar dat acestei zile a fost răspândirea și infiltrarea comunismului în massele muncitorești. Din momentul în care sub fluturarea cârpei roșii, mulțimile se încolonau pentru a defila cu pumnii ridicați și în acorduri stridente de marșuri revoluționare, 1 Mai, din sărbătoarea primăverii și a păcii, a devenit o zi în care vulcanul urii irumpe, în care nebunia stăpânește massele demonic; o zi a încăerărilor și a vărsărilor de sânge . . .

Și totuși, iată, ne-a fost dat să trăim ziua de 1 Mai altcum decât fuseserăm obișnuiți. Fără cârpe roșii, fără pumni ridicați sfidători și amenințători, fără țipete isterice de ură; dar mai ales fără capete sparte, sau morți pe margini de trotuare. Căci ziua de 1 Mai, a fost aci o sărbătoare a regăsirii în Dumnezeu.

În timp ce la radio se anunțau ciocniri sângeroase între manifestanți și organele ordinei publice în mai toate colțurile lumii, aici, în capitala statului New-York, 40 000 de bărbați și femei, tineri și bătrâni, Albi și Negri, reprezentanți ai diferitelor organizațiuni și comunități din peste 100 de localități, în cea mai perfectă ordine, în frunte avându-și preoții, pășeau pe străzile orașului, aducând prinos de recunoștință Fecioarei Maria, urmăriți de ochii altor zeci de mii de cetățeni, care de pe trotuare luau parte la măreața sărbătoare.

Începând din 1948, în mai toate centrele mari din Statele Unite, 1 Mai și-a recăpătat sensul și conținutul unei sărbători creștine. A devenit sărbătoare a păcii, a înfrățirii dintre oameni și rasse, a regăsirii în Duhul lui Hristos. Simplu, dar adânc grăitor și impresionant se trăește ziua aceasta aici. După mărturia presei locale, în anul acesta ea a întrecut prin măreția ei ori ce așteptări. Zeci de drapele ale comunităților religioase, cu chipul Maicii Domnului, Sf. Petru, Pavel sau Ioan Botezătorul, fluturau în adierea înmiresmată a unui vânt de primăvară. Școli și colegii de băeți și fete, în splendidele și variatele lor uniforme tradiționale; călugări sau veterani din cele două războaie, care treceau pe stradă în nesfârșite șiruri, nu în pas de defilare, ci domol și liniștit, dar străluminați de parcă ar fi pășit pe drumul învierii. Dar ceea ce a accentuat conținutul creștin al acestei zile a fost înlocuirea discursurilor ocazionale cu o jumătate oră de rugăciune.

În prezența episcopului de Albany, Ex. Sa Edmund F. Gibbson, care a primit manifestația, ajutorul de Episcop. Ex. Sa William A. Scully se ruga: „. . . ne rugăm pentru fiii lui Dumnezeu din orice rassă . . . ne rugăm ca pacea să coboare peste lume și ca dreptatea să sălășluească între neamuri . . . O, Marial . . . roagă-te pentru noi cei care ne adresăm Ție . .".

Catolici și protestanți, Albi și Negri, își pleacu frunțile în rugăciune, regăsindu-se în aceste clipe fii ai lui Dumnezeu.

Așa se sărbătorește de patru ani încoace 1 Mai în Statele Unite.

N. NOVACOVSCHI

PREZENTĂRI

ALEXANDRU MOGHIOROS

Președintele „COMISIEI de STAT pentru PLANIFICAREA AGRICOLĂ și COLECTAREA CEREALELOR", Alexandru MOGHIOROS, este ungur din Satu-Mare. În același timp, Moghioros cumulează și următoarele funcțiuni: Secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist (P. M. R.), Deputat în „Marea Adunare Națională", deputat al Sovietului orașului București, deputat al Sovietului regiunii Severin, Membru în Consiliul național „Arlus", etc.

Este încă tânăr, cca. 40 de ani. A fost lăcătuș-mecanic la Reșița, unde în 1937 a organizat UCT. (Uniunea „clandestină" a Tineretului comunist). Arestat și condamnat la 20 ani închisoare, n'a fost eliberat decât la sosirea Rușilor în România. În primii ani după capitulare, a jucat un rol obscur; dar în Octombrie 1948 a fost numit Secretar al Comitetului Central. În ierarhia partidului, ocupă astăzi numărul 7.

Moghioros este inteligent, plăcut la înfățișare, nu pozează în proletar, se îmbracă bine și locuiește un somptuos palat, în Aleea Alexandru din Parcul Filipescu

I. V. E.

★

LOGICA PASTORULUI

Pe Pastorul Martin Niemöller începe să-l părăsească norocul. În ziua în care urca, în orașul Bonn, la tribună spre a cere poporului german să aștepte — cu mâinile sus — până se va ajunge la „alb în strachină" între Ost și Vest, foaia comunistă „Hamburger Volkszeitung" publica textul unei telegrame de îndemn la lupta pentru desarmarea poporului german — îndemn adresat tineretului comunist adus cu camioanele la Essen, pentru a se lupta cu poliția Republicei. Telegrama care sfârșea cu „Möge Gottes Segen Ihr Bemühen mit Erfolg krönen", era semnată: D. Martin Niemöller, Kirchenpräsident. Se știe că strădania dela Essen a costat vieți omenești. În consecință, auditorii necomuniști dela Bonn i-au cerut pastorului socoteală și nu l-au lăsat să vorbească. Drept aceea, Niemöller a declarat presei că „în Vest nu există libertate", fiindcă aceleași vorbe pe care vroia să le spună aci le spusese și la Moskwa, în fața lui Beriia, a lui Karpov, a lui Alexie ș.a. Și acolo, în Est, a fost ascultat și felicitat.

ger

INFORMATIUNI

Un grup de intelectuali români din Spania a luat inițiativa sărbătoririi marelui nostru ARON COTRUȘ, care a împlinit acum vârsta de 60 de ani. Pilda intelectualilor români din Spania se cere urmată. A binevoit Dumnezeu ca în țările Europei libere și în țările Americei să mai existe și câțiva Români pe care a-i cinsti însemnează să-ți cinstești Neamul care i-a dat.

O singură grijă numai: să nu-și strecoare, până aci, politica mâna-i pângăritoare.

★

Românii din San Paolo, Brazilia au asistat de Paști la slujba învierii, celebrată de Păr. Dr. Ștefan Bențla în capela Misiunii refăcută complet și împodobită cu două prețioase icoane (a Mântuitorului și a Preacuratei Fecioare Maria), puse la dispoziția Misiunii de D-na Cornelia Russu.

Dumineca Paștilor, seara, în sala festivităților „Cercului Muncitoresc Ipiranga" s'a servit o cină comună, urmată de un program artistic în cadrul căruia a vorbit Păr. Petru Balint, preot român moldovean, fundatorul Cercului muncitoresc Ipiranga și mare binefăcător moral și material al Românilor și al misiunii din San Paolo. Au urmat cântece portugheze și românești executate de Dona Angela Aparecida Ferraz din „Coral Paulistana", acompaniată la pian de Dona Maria Itala Ferraz del'Uomo. După înflăcărata cuvântare de încheiere a Păr. Ștefan Bențla, profesor la Universitatea Catolică, asistența a intonat „Pe al nostru steag".

★

Părintele Gheorghe Cmeciu, profesor la Seminarul din Mont-Laurier (Canada), a ținut de Paști slujba Învierii pentru Românii din Montreal, petrecând o săptămână cu colonia românească din oraș. Situația imigraților e încă destul de grea, fie din cauză că nu cunosc încă limba și obiceiurile țării, fie pentrucă își fac o idee greșită despre posibilitățile imigranților de a participa din prima zi la roadele prosperității canadiene.

Pentru mai buna cunoaștere a poporului român, Păr. C. Gheorghe a ținut până acum 14 conferințe, tratând despre originea poporului român, despre rolul Bisericii în desvoltarea culturală și națională a poporului român, precum și despre situația actuală. Prin autoritatea morală de care se bucură, Păr. Gheorghe Cmeciu a reușit să faciliteze obținerea a peste 30 de vize pentru refugiații români.

★

Cu ocazia serbării de zece Mai dela Paris, Dra Xenia Eminovici, absolventă a conservatorului de artă dramatică dela București, a recitat poezia: „Haiducească" din volumul „Drumuri prin Furtună" de Aron Cotruș. Recitarea a plăcut foarte mult. Ea a fost imprimată pe discuri de către posturile de radio francez și englez, pentru a fi retransmisă în România.

10 Mai

Madrid. Ziua de 10 Mai a fost sărbătorită și în acest an într'o atmosferă de mare entuziasm. Înainte de masă, Prințul Bâzu Cantacuzino a făcut o demonstrație de acrobații cu avionul la aeroportul militar, fiind foarte admirat și aplaudat. După masă, Te Deum la biserica Las Salesas oficiat de Păr. Dr. Alexandru Mircea, la care a asistat Mons. Kirk și toată colonia românească, autorități spaniole, lume din diplomația țărilor de sub Ruși și a altor țări prietene.

Paris. Te Deum la cele două biserici românești. Seara, în sala de teatru dela „Maison Internationale Cité Universitaire", sub auspiciile Fundațiilor Regale, s'a desfășurat un foarte bogat și ales program artistic, cu conferințe, recitări, muzică și cor, la care au colaborat cele mai distinse personalități din Paris.

Roma. În biserica românească „delle Coppelle", Mons. Aloisiu Tăutu a oficiat un Te Deum, după care a ținut o luminată cuvântare în care a arătat că Biserica și Monarhia au fost cei doi pilaștri pe care s'a înălțat și a înflorit edificiul spiritual al Românie Mari.

München. Inainte de masă Te Deum în capela de pe Blumenstrasse, pusă la dispoziția Românilor. Seara, bogat program artistic sub auspiciile Asociației Generale a Românilor din Germania de Sud. Au luat parte peste 300 persoane, refugiați români și germani din România. Au vorbit Domnul Dr. Constantin Sassu, Prof Mateika, au recitat poezii domnii Grigore Scorochirja și Aurică Popescu; a cântat la pian D-na Maria von Kulmer-Mandicevschi și d-ra I. Fontin (voce), studentă a Academiei de Muzică. Festivalul a luat sfârșit cu intonarea Imnului Regal.

Santiago de Chille. După Te Deum-ul celebrat în Biserica ortodoxă Sfântul Gheorghe și încheiat cu Imnul Regal cântat de asistență, a avut loc o întrunire la „Maison de France". Sala era împodobită cu portretul Maiestății Sale Regelui Mihai și drapelele chilian și român. Posturile de radio Santiago au transmis programe dedicate României. La stațiunea de radio Santiago s'a transmis cuvântarea D-lui Henry Helfant, reprezentantul în Chile al Comitetului Național Român. La stațiunea de radio „El Mercurio" a vorbit Dl Dr. Paul Constantinescu despre „România, insulă de latinitate". Ziarele din capitală, El Mercurio, Diario Ilustrado, El Imparcial, etc. au publicat articole și informațiuni asupra zilei naționale a României.

IN U. S. A. Sărbătoarea națională a poporului român liber a fost amintită în toată America. În parohiile ortodoxe române de subt jurisdicțiunea Episcopiei s'au făcut, Duminecă 11 Mai, rugăciuni speciale îngenunchieri și Tedeumuri. După amiazi în multe parohii s'au făcut serbări cu program de coruri, conferințe și recitări. Peste tot s'a scos în evidență starea actuală a poporului român căruia i s'au răpit toate libertățile.

Tineretul orodox român din America, constituit în organizația „American Romanian Orthodox Youth", a trimis cu această ocazie un mesaj întregului tineret român.

DIN R. P. R.

ȘTIINȚĂ REPERISTĂ. La Cluj s'a deschis în luna trecută o interesantă expoziție având ca temă: „Desvoltarea societății omenești pe teritoriul țării noastre, din cele mai vechi timpuri". Expoziția cuprindea numeroase obiecte descoperite cu prilejul săpăturilor și cercetărilor arheologice făcute în ultimii ani.

Știința arheologică — ca toate celelalte dela noi — are **sarcina să ne contopească încă și mai mult cu lumea sovietică**, legându-ne în slujba partidului și separându-ne de Occidentul latin. Într'o conferință recentă, Profesorul Traian **Săvulescu,** președintele Academiei Reperiste, a dispus să se pună la baza tuturor cercetărilor concepția științifică despre lume a materialismului dialectic. Domnia-sa a constatat desități că oamenii noștri de știință și cultură, sub îndrumarea și cu **„sprijinul puternic al guvernului"**, se orientează tot mai mult după concepția materialismului dialectic, potrivit științei marxist-staliniste. Această știință îi învață pe intelectualii români să se situeze pe poziția științei pătrunse de spirit de partid. Ca încheiere, conferențiarul n'a uitat să amintească genialele lucrări ale tov. Stalin, și ajutorul „frățesc" al științei sovietice, cea mai înaintată din lume. Potrivit exigențelor acestei științe pătrunse de spirit de partid s'au ales noii membri ai Academiei Române. Amintim între alții: St. Vencov, A. Priadcencu, M. Bercovici, B. Menkes, M. Socor, etc.

COMPOZITORUL TIBERIU BREDICEANU a fost sărbătorit la Institutul de Folclor din Capitală, cu ocazia împlinirii vârstei de 75 ani. Maestrul **Sabin Drăgoi** a arătat rodnica activitate a sărbătoritului. S'a cântat apoi din lucrările compozitorului, care a rămas deosebit de mișcat. Protipendada prezentă n'a băgat de seamă emoția sărbătoritului la aceste versuri din **Cine m'aude cântând:**

„Gândul care-l gândesc eu.
Nu i-l deie Dumnezeu".

CHIABURII. Campania împotriva „chiaburilor" continuă cu aceeași îndârjire. Neputându-i răpune direct și pe față, satrapii regimului lovesc în așa numiții „susținători" ai chiaburilor. În mai multe regiuni au fost epurate Comitetele executive ale Sfaturilor Populare în care s'au strecurat elemente nesigure care au legături și sprijinesc pe chiaburi .Cu aceeași sârguință sunt controlați gestionarii cooperativelor, presupuși că vând „pe sprinceană" chiaburilor și rudelor lor, neținând seamă de legile pentru „îngrădirea" acestora. „Corespondenții voluntari", distinși prin râvna deosebită cu care semnalează aceste cazuri odioase, se bucură de toată încurajarea autorităților.

„MUNCA ÎN ASALTURI" e o nouă expresie în bogata terminologie economică a întrecerilor socialiste. „Asaltul" începe spre sfârșitul lunii, când se poate vedea că planul fixat n'a fost nici pe departe realizat. Cam așa cum făceau studenții la apropierea examenelor. Dar în loc de realizarea unui procent mai mare de producție pentru atingerea normelor, se obține în cele mai multe fabrici uzarea prematură a mașinilor, a oamenilor și a combustibilului. Inginerii se plâng, dar agitatorii exaltă avântul creator și disciplina de partid a muncitorimii conștiente.

MAME. Pe vremuri fetele creșteau cu credință în Dumnezeu și după ce se măritau, copiii veneau pe lume numeroși, așa cum îi plăcea lui Dumnezeu să-i trimită. Azi, în locul lui Dumnezeu, partidul a înființat medalii.

În luna trecută, 46 de mame care au născut și crescut 10 sau mai mulți copii au primit titlul de onoare de „Mamă eroină" și ordinul „Mamă eroină"; 53 de mame care au născut și crescut 9 copii au primit ordinul „Gloria Maternă" clasa I; cele cu 8 copii „Gloria Maternă" clasa II, etc.

Grija guvernului pentru subvenționarea familiilor cu mai mulți copii e cât se poate de creștinească, dar nevoia de a institui decorații, pentru a menține natalitatea dinainte, arată cât de jos se coboară nivelul moral într'o societate crescută în afara legilor lui Dumnezeu.

G. T.

INFORMAȚIUNI

Biblioteca Română din Freiburg (Germania) a împlinit la 1 Mai 3 ani de activitate. Despre această activitate vom vorbi în numărul nostru viitor.

★

Misiunea Română participă în mod oficial la Congresul Eucharistic internațional din Barcelona prin **Mons. Kirk și Mons. Oct. Bârlea.**

★

Domnul Gerard Stephanesco a publicat în **L'Observateur Catholique** (Mai 1952) un documentat articol despre persecuția religioasă în România: „Aperçu sur la persécution religieuse en Roumanie: Le sort de L'Eglise Catholique de rite latine".

★

Sub patronajul Excelenței Sale Paul Claudel s'a deschis în **Galerie de Conti** expoziția de artă sacră a pictorului **Paul Scorțescu.** La deschiderea expoziției (9 Mai) a luat parte un foarte numeros public. Domnul Paul Scorțescu e autorul cărții: **„Gog et Magog** face aux deux sources de la décadence moderne" (Paris, Ed. du Cèdre, 1952), lucrare clădită pe largi cunoștințe și scrisă cu mult spirit împotriva materialismului și comunismului.

ÎNDREPTAR apare odată pe lună. Redacția și Administrația: Dr. Flaviu Popan, München 5, Kapuzinerstraße 38. DEUTSCHLAND, US-ZONE.